

Koliko zanimivega zvemo na poti! Kdor hodi po svetu, prinese domov zaklad, ki mu ga nihče ne ukrade. Zvesto sem poslušal, kar mi je pravil Barcelonec; pa tudi Serra je bil vesel, da je mogel komu razkriti svoje srce. Zato se mi je pridružil še večkrat in pritegnil tudi tovariša dr. Llagostera. Ta mož, zdravnik po poklicu, je bil hud esperantovec, predsednik esperantskega društva v Barceloni. Drznil sem se nekdanj opomniti, da bi imeli kak mrtev jezik, n. pr. latinski, za svetovni občevalni jezik, pa me je takoj zavrnil, da je latinščina pretežka, da se je preprosti človek ne bi naučil, da je

dež ne moči. Dolino zelo hvalijo po turistovskih knjigah. Po njej teče reka Rauma, ki se pri Naesu izliva v morje; odtod ime Romsdal (dolina Raume). Ob cesti je nekaj drevja in pašnikov, gorske stene pa so popolnoma gole. Hribi so izredno strmi, skale skoraj navpične; hudourniki drve po pobočju. Žal, da vrhov ne vidimo; zakriva jih gosta megla. Hiš je v dolini prav malo. Par gosposkih vil zagledamo, ki samotarijo kraj ceste. Poleg vsake vile so zasadili precejšen vrt, poln sadnega drevja in zelenjave. Gospoda se je umeknila hrupnemu mestnemu življenju, da v Romsdal posnema starodavne puščavnike.

SLIKE IZ BOSNE: RAZGLED PRI GORAŽDI — BEGOV DVOR

tudi sam v srednjih šolah študiral ta jezik, pa ga je pozabil popolnoma, kar se mi je tembolj čudno zdelo, ker sta se španski in katalanski jezik razvila iz latinščine. Llagostera in Malvano sta bila tudi navdušena fotografa; oblezla sta vse znamenitosti ter jih fotografirala.

Nalahko je pršelo, ko sva s Katalancem koračila po cestnih klancih, po pašnikih in stezicah ob vznožju gora. Semtertja sva naletela na čredo govedi, na samotne hišice in gospodarska poslopja. Sicer je pa okolica precej samotna in otožna.

Po kosilu zasedemo visoke dvokolesnice in oddrčimo med gorovje. Kakor kača se vije nepregledna vrsta kočij, stolkjera za stolkjero. Prahu se nam ni bati, vročine tudi ne; saj smo veseli, da nas

Dve uri se vozimo, ko se kočija ustavi pred navadno gostilno. Horgjem imenujejo ta kraj. Dolina se tod nekoliko razširi; večje senožeti zagledamo pred seboj. Pravijo, da se odtod prav lepo vidi na najvišje vrhove tega pogorja: Romsdalshorn (1556 m) in Troltdinder (1832 m). Nekdo je sprožil samokres; krepko odmeva od pečin. Horgjemski pastir je splezal precej visoko in jucka v dolino; hribolazci se mu odglašajo. V preprosti gostilni smo se malo pokrepčali. V veliki sobi je krčmar poleg zrcala obesil rumenkast papir v okviru. Pristopim bliže in, čitam: Wilhelm II. Nemški cesar je namreč tudi obiskal to krčmo; premeteni gostilničar ga je prosil, naj se podpiše na kos papirja, in ta podpis sedaj rabi za reklamo.